Súd:	Okresný súd Komárno
Spisová značka:	7C/67/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4218204270
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Arpád Pastorek
ECLI:	ECLI:SK:OSKN:2022:4218204270.21

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno JUDr. Arpádom Pastorekom, sudcom v právnej veci žalobcu: R. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXX, zast.: JUDr. Jozef Veselý, advokát, so sídlom Mierová 1, Veľký Krtíš, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00166481, v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, t a k t o

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu škody v sume 2.910,29 EUR v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 2.000,- EUR v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia a vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

III. Súd žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca vo svojom podaní, ktoré označil ako: "Žaloba o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci" ktoré doručil súdu dňa 17.9.2018, sa domáhal o náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

2. Súd vo veci konal a rozhodol za účasti strán sporu a ich zástupcov. Žalovanej bola žaloba doručená dňa 29.10.2018, ako je zrejmé z č. l. 91 súdneho spisu.

3. Advokát žalobcu na pojednávaní predniesol žalobu zhodne s písomne vyhotovenou žalobou, na základe ktorej si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. na tom skutkovom základe, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie, bola podaná obžaloba zo skutku, za ktorý bol okresným aj krajským súdom oslobodený. Poukázal na to, že zdôvodnenie rozhodnutia bolo vypracované takou autoritou, akou je p. generál Samaš, ktorý konanie žalobcu posúdil ako skutok, ktorý nie je možné trestnoprávne posudzovať z titulu výkonu dozornej služby. Zároveň dodal, že toto konanie je akýmsi vyústením kolektívnej viny za situáciu, ktorá sa stala skôr z titulu krádeže 2 pištolí. Ďalej uviedol, že žalobca veľmi zle znášal situáciu po tom, čo bolo voči nemu vedené trestné konanie, ktoré trvalo 3 roky, kedy žalobca dostával len zlomok svojho príjmu v rozsahu 40 % mzdy, niečo okolo 325,- EUR/mesiac, zostatok sa mu až následne doplatil, ako je zrejmé z č. l. 129. Tento nedostatok finančných prostriedkov sa jednoznačne podpísal pod jeho život, ako aj jeho rodiny, rozviedol sa v septembri 2013, a následne bol povinný prispievať na výživu svojho dieťaťa, avšak pre nedostatok finančných prostriedkov mal s tým problémy. Ďalej vo vzťahu k osobnému životu a k služobnému a profesionálnemu životu jednak mal úplne pozastavený kariérny rast, ktorý jednak súvisí s dosahovaním vyšších hodností, a tým aj vyššieho príjmu, ako aj účasti v zahraničných misiách, napr. bol vybraný

do Afganistanu, predtým absolvoval misiu v Kosove, na Golanských výšinách, ktorá účasť na misiách je spojená s dosiahnutím vyššieho mesačného príjmu. Na základe týchto skutočností žiadal, aby súd zaviazal žalovanú stranu na náhradu škody, ktorú vyčíslili z titulu náhrady trov obhajoby v sume 2.910,29 EUR, a z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v sume 25.000,- EUR. Na otázku súdu advokát žalobcu špecifikoval uplatnený nárok podľa zák. č. 514/2003 s poukazom na podanú žalobu, a to z č. l. 10 súdneho spisu bod 4 s poukazom na § 8 ods. 1 písm. b) aj z titulu nesprávneho úradného postupu podľa § 9 zákona, na ktorú skutočnosť mal poukázať vo svojom rozhodnutí aj trestný senát KS. Po zrušení rozhodnutia OS KN zo strany KS Nitra advokát žalobcu súdu uviedol, že vykonané dôkazy, a to z výsluchu svedkov bol nárok preukázaný a má za to, že žaloba je dôvodne podaná, a preto žiada, aby súd podanej žalobe vyhovel v plnom rozsahu a pre prípad úspechu si uplatňuje náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Napokon ešte súdu uviedol vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorý vyplýva z nezákonnosti trestného stíhania s poukazom dva právne názory. Advokát žalobcu poukázal na § 46 ods. 3 ústavy, podľa ktorého má každý právo na náhradu škody spôsobenú mu nezákonným spôsobom verejnej moci, alebo nesprávnym úradným postupom, ako aj na čl. 1 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nemožno akceptovať taký postup súdu, ktorý odmietne náhradu škody priznať z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, ohľadne jej výšky, poškodenia, pretože vlastný stav dôkaznej núdze má rovnaké príčiny ako samotné nezákonné rozhodnutie. Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd FO, nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život bez ohľadu na jeho výsledok, a teda je spôsobilé vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné a ide o absolútne objektívnu zodpovednosť ako štátu, a to za škodu spôsobenú vznesením obvinenia. Na základe vyššie uvedených skutočností sa advokát žalobcu domáhal uplatneného nároku s nárokom na náhradu trov konania.

4. Žalobca na pojednávaní súdu uviedol, že v plnom rozsahu sa stotožňuje s vyjadrením svojho advokáta, a navyše dodal, že v konaní o rozvode manželstva v septembri 2013 uzatvoril s bývalou manželkou dohodu o tom, že ich mal. dieťa N. Z., nar. XXXX bol zverený matke a on bol povinný prispievať na jeho výživu sumou 130,- EUR vzhľadom k jeho príjmu do tej doby. Následne, podľa žalobcu, bolo voči nemu vznesené obvinenie dňa 11.6.2014 a od 6.8.2014 mu bol pozastavený príjem, ktorý mal do tej doby, dostával len 40 % príjmu v sume 325,- EUR. Faktickú činnosť pre armádu nemohol vykonávať, keďže bol postavený mimo služby, a to až do právoplatného rozhodnutia KS, a na základe tohto režimu denne od 06.30 hod. do 15.30 hod. musel zotrvať v mieste jeho bydliska a byť k dispozícii veliteľovi práporu a vojenskej polícii cez telefón. Za toto obdobie nikdy nebol povolaný do Levíc, len boli za ním z vojenskej polície. Po rozvode sa dohodli, že manželka bude bývať aj so synom v tom dome, ktorý si kúpili z pôžičky, ale pôžičku splácal žalobca po 147,- EUR/mesiac, istý čas platil, kým mal na to príjem. Predmetný rodinný dom zostal v ich podielovom spoluvlastníctve v pomere 1/2 z celku. Po vznesení obvinenia z dňa 11.6.2014, po tom čase požiadal súd o zníženie výživného, avšak súd návrhu nevyhovel, on sa však voči tomuto rozsudku neodvolal, a ani neskôr nepodal nový návrh. Vo vzťahu k svojmu ďalšiemu profesionálnemu rastu uviedol, že mal záujem zotrvať v armáde, ale ďalej s ním nepredĺžili zmluvu, a k tomu obdobiu 1.10.2017 mal odrobených necelých 20 rokov, preto mal nárok na výsluhový dôchodok, ktorý od 1.10.2017 poberá v sume 430,- EUR, nakoľko bol zaradený v hodnosti desiatnika, túto hodnosť mal 5 rokov, a v prípade, ak by mal záujem zotrvať v armáde, mohol požiadať o vyššiu hodnosť, on však sám nepožiadal. Zároveň ešte súdu uviedol, že za toto obdobie až do oslobodenia po psychickej stránke bol v zlom stave, nakoľko, aj keď bol zabezpečený pravidelným príjmom 325,- EUR/mesiac, tento mu nestačil na pokrytie jeho nákladov. Medzitým nadviazal známosť so svedkyňou Helenou Horváthovou, s ktorou žili u rodičov, ktorí im finančne pomáhali, aj jeho sestra, ktoré finančné prostriedky musel následne vrátiť. Za toto obdobie si nevedel nájsť zamestnanie, nakoľko musel byť denne na príjme, v tom hlavnom pracovnom čase od 6.30 do 15.30 hod. Žalobca zároveň súdu uviedol, že je vyučený ako obrábač kovov, v minulosti pôsobil v rôznych misiách s príjmom cca 1.500, -1.600,- EUR v čistom, ale bez misie, a medzitým mohol absolvovať aj ďalšiu misiu v Afganistane, kde celkom za mesiac ako vodič by mal príjem cca 3.000,- EUR v čistom. Na otázku prokurátorky OP KN, čo sa týka oslobodenia a prepustenia zo služby, prečo nepožiadal o predĺženie, resp. zvýšenie hodnosti na čatára, keď už v r. 2016 bol prvostupňovým súdom oslobodený, žalobca súdu uviedol, že len jednoducho nepožiadal. Na otázku prokurátorky OP KN, aké náklady mal, resp. či mal nejaké zvýšené náklady, žalobca súdu uviedol, že mal len bežné výdavky, nič navyše. Po zrušení rozhodnutia OS Komárno vo vzťahu k predmetnému RD v obci N. uviedol, že túto nehnuteľnosť nadobudli za 70.000,- SKK, kde t. č. býva bývalá manželka so synom, zároveň dodal, že uvažovali v snahe získať finančné prostriedky, že dom predajú, ale zároveň si uvedomili, že by tým nič nezískali nakoľko by sa

im nevrátili ani tie finančné prostriedky, ktoré investovali do tohto domu a v tomto dome stále ešte si syn zabezpečuje potreby svojho bývania. Ďalej vo vzťahu k minulosti uviedol, že ako je zrejmé z obsahu spisového materiálu, došlo k strate funkčných zbraní, avšak tieto sa nestratili počas jeho služby a voči nemu z tohto titulu nebolo začaté žiadne konanie a tiež dodal, že chránené priestory boli viacnásobne zabezpečené, oni v stráži vykonali obchôdzky, o ktorých boli spracované služobné záznamy, aj tak im vytkli, že obchôdzky nevykonávali, a táto skutočnosť tvorila základ trestného stíhania. Po ukončení služby, ktorá trvala 24 hodín, sa strážený vojenský materiál fyzicky neprepočítaval, neprekontroloval, len sa kontrolovala neporušenosť pečatí, a to na vstupných dverách a po ukončení služby nebolo zistené, že by došlo k strate vojenského materiálu, len sa im malo vytknúť, že nevykonávali obchôdzky v časových intervaloch, čo ale podľa žalobcu nebola pravda. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, t. j. že zostal mimo službu, má nepomerne horšie postavenie, či už z hľadiska výkonu práce, aj z finančného hľadiska, nakoľko chodí na pracovné turnusy do Fínska, kde pracuje ako izolatér a v prípade, ak by zostal v armáde do 55 roku veku, mal by lepšie finančné zabezpečenie dôchodkom. Na záver súdu dodal, že podľa jeho názoru, je smutné, že v čase, keď došlo k strate dvoch kusov zbraní, túto situáciu potrebovalo vedenie útvaru urýchlene riešiť, nájsť zodpovednú osobu, a celé bolo vykonštruované, samotní policajti robili pod nátlakom a ani sa poriadne nemohol brániť a trvalo to veľmi dlho, kým mohol preukázať svoju nevinu.

5. Pover. zást. žalovanej súdu uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiavajú svojich doterajších písomných podaní, a navyše poukázala na to, že čo sa týka už tohto konania, ktoré bolo posudzované a predchádzalo podaniu obžaloby a vedenia súdneho konania, bolo porušenie povinností zo strany žalobcu v dozornej službe podľa § 408 ods. 1 Tr. zák. a uvedené konanie, aj podľa prokuratúry, nebolo možné postihnúť inak, ako signalizáciou vojenskej polícii a následným podaním obžaloby. OS aj KS sa zhodne vysporiadali s právnou kvalifikáciou skutku, za ktorý bola podaná obžaloba tak, že žalobcu p. desiatnika Szépa oslobodili spod podanej obžaloby s odôvodnením, že toto konanie po objektívnej stránke nenapĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu, resp. trestného činu. Týmto konaním však nebolo preukázané porušenie základných zásad Tr. por. podľa § 2, išlo o štandardný postup. Na záver zástupkyňa žalovanej súdu ešte dodala, že za predpokladu, ak súhrn skutkových informácií nasvedčuje tomu, že bol spáchaný trestný čin, resp. prečin, prokuratúra je povinná podať obžalobu, a nie je vecou práve prokuratúry prihliadať na zásadu in dubio pro reo, v pochybnostiach mysliac skutkových, v prospech obvineného človeka, obžalovaného, na to musia prihliadať a vysporiadať sa súdy vo svojich rozhodnutiach. Napokon ešte dodala, že z vykonaného dokazovania žalobca nepreukázal výšku ani vznik škody, ktorú sa nedá určiť odhadom, pričom je potrebné prihliadať k zákonnej požiadavke, aby vznik škody bol v príčinnej súvislosti s rozhodnutím. Po zrušení rozhodnutia súdu uviedla, že žiada o predloženie ako faktúry o jednotlivých úkonoch, tak aj príjmového dokladu a dokladu preukazujúceho zúčtovanie príjmu 2.910,29 EUR v účtovníctve a v ročnom zúčtovaní dane z podnikania advokáta žalobcu. Pover. zást. žalovanej súdu predložila záverečné zhrnutie v písomnej forme a žiadala súd aby žalobu zamietol a pre prípad priznania peňažného nároku, ak by súd k tomu dospel, s poukazom na záverečný odsek je potrebné ponechať dlhšiu lehotu, a to v trvaní minimálne 30 dní.

6. Svedkyňa G. Z., nar. XX.XX.XXXX súdu uviedla, že boli manželmi so žalobcom od r. 2002 do r. 2013 a majú 16-ročného syna, ďalej uviedla, že predmet konania pozná zbežne, nakoľko sa rozviedli ešte predtým, ako mal problémy so zamestnaním. Rovnako na pojednávaní uviedla, že za trvania manželstva si kúpili RD na úver v celkovej sume úveru 700.000,- SKK, nakoľko v tom čase žalobca mal vyšší príjem, tak sa dohodli, že úver bude splácať on, i keď hospodárili spolu. Rovnako dodala, že pracovala na polovičný úväzok, kde dosahovala čistý príjem okolo 300,- EUR/mesiac, avšak následne sa rozviedli ešte pred týmito jeho problémami v zamestnaní. Niekedy neskôr mal svedkyni žalobca povedať že už nevie splácať úver, a ani výživné. V tomto období svedkyňa uviedla, že jej pomáhali rodičia, starí rodičia, inak by nevedela zabezpečiť potreby ich syna, a v tomto období vznikla zaostalosť na výživnom, avšak sa dohodli, že ak dostane svoj príjem po vyriešení problémov, tak jej to doplatí, a tak sa aj stalo. Na záver súdu uviedla, že sa pamätá na to, že bývalý manžel bol dvakrát na dlhších misiách, raz to bolo v Sýrii, druhýkrát, na to sa už nepamätala, že kde, a tiež dodala, že po rozvode v tomto RD bývala so synom v tomto RD, ktorý nemienili predať.

7. Svedok O., nar. XX.XX.XXXX súdu uviedol že žalobcu pozná z práce v armáde SR a že si vzájomne rozumeli. Po čase, možno po 1-3 mesiacoch tvorili veľmi dobrý kolektív na VÚ LV, išlo o dislokované pracovisko prieskumnej roty, spolupracovali na výcviku pred nástupom na misiu v Afganistane a z počutia mal informácie o tom, že má určité pracovné problémy a dali ho mimo službu, čím mu bol znížený príjem na cca 40 %, a tým sa dostal do zlej finančnej situácie, a naviac medzitým zrušili prieskumnú rotu v r.

2010, kde boli obaja zaradení. Rovnako svedok uviedol vo vzťahu k jeho príjmu, že mal podlžnosti s výživným na jeho syna. Tiež dodal, že nevie o tom, že by bol disciplinárne riešený, keďže bola voči nemu podaná obžaloba, ostatní kolegovia, ktorí, na rozdiel od neho podpísali predložené doklady, následne niektorí zostali v armáde, niektorí odišli. Vo vzťahu k žalobcovi uviedol, že čo sa neskôr rozprávali, tak mu hovoril, že je pod stresom, finančným, ale on nevedel o tom, že by mal mať nejaké zdravotné problémy a preto, podľa neho, mal perspektívu v armáde.

8. Svedok R., nar. XX.XX.XXXX súdu uviedol, že žalobcu pozná, nakoľko od r. 2005 slúžili spolu v prieskumnom oddiele, a boli dobrí kolegovia, nakoľko spolu slúžili, a uviedol, že z vlastného poznania vie, že jeho príjem po tom, čo bol postavený mimo službu, sa radikálne znížil na 30% príjmu, ktorý mal do tej doby, to znamená, že z 900,- EUR až 1.000,- EUR mohol dostávať 300,- resp. niečo vyše 300,- EUR, v prípade človeka, ktorý pôsobil v zahraničných misiách a mal 15-16 rokov odslúžených v armáde. Rovnako dodal, že vie o tom, že bol zaradený na výcvik do Afganistanu, kde si každý účastník tejto misie zarobil s jednotlivými príspevkami aj okolo 1.200,- EUR, ale musíme vychádzať z toho, že ide o bojovú misiu, a nie mierovú misiu. Rovnako dodal, že vie o jeho finančných problémoch, ale nevedel, že by mal mať zdravotné problémy, s ktorými by navštevoval lekárov. Na záver ešte súdu uviedol, že v prípade, ak je príslušník armády daný mimo službu, súvisí s tým, že musí mať auto, musí byt podľa denného rozvrhu práce od 07.00 do 15.45 hod. musí byť pripravený, a ak ho zavolá veliteľ práporu, musí sa dostaviť, ak by chcel ísť k lekárovi, musí sa akoby vypýtať.

9. Svedkyňa B., nar. XX.X.XXXX súdu uviedla, že predmet konania pozná od brata, ktorý je žalobcom, majú dobrý súrodenecký vzťah. Ďalej súdu uviedla, že vie o finančných problémoch brata, ktorý prežíval stres, a podľa nej bol asi aj v nemocnici, ležal v KN na hematológii, rovnako uviedla, že asi bolo voči nemu vedené disciplinárne konanie, avšak ona presne nevedela uviesť, s toto konanie ohraničiť. Zároveň dodala, že podľa nej, žalobca mal mať aj nejaké úspory, z ktorých žil, a preto mu pomohla asi trikrát, kedy mu požičala peniaze, spolu cca 5,000,- EUR raz mal ísť na operáciu nosnej dutiny a v ostatných prípadoch to nepreskúmavala, na čo to potrebuje, povedal, že potrebuje, tak mu dala. Na záver súdu uviedla, že manželstvo sa mu krátko predtým rozpadlo, rozviedli sa, vedela o tom, že plánoval ešte jednu misiu, ak by nedošlo k týmto udalostiam a dodala, že vie o tom, že pracoval v armáde okolo 20 rokov a už nechcel zostať v armáde.

10. Svedkyňa C., nar. XX.XX.XXXX súdu uviedla, že so žalobcom žije v druhovskom pomere od r. 2013, hospodária spolu, deti spolu nemajú, avšak vychovávajú jej syna z predchádzajúceho vzťahu. V čase, keď sa zoznámili v r. 2013, ona bola nezamestnaná, on tiež býval stále doma, a preto bývali v RD s jej rodičmi, mali jednu izbu, otec maloletého syna výživné neplatil, preto si pomáhali v rámci rodiny, jej pomáhala finančne matka, jemu poslala peniaze sestra, p. Szépová, aj jej sestra, stalo sa, že dostali aj 200,- EUR na mesiac pôžičku. Svedkyňa uviedla, že príležitostne robila, a z toho pôžičky vrátili, nie všetko, nájomné rodičom neplatili, kuchyňu finančne zabezpečovali jej rodičia, žalobca z toho bol nervózny, hádali sa kvôli tejto situácii, a z toho mal žalúdočné problémy, navštevoval aj lekárov, podstúpil aj očkovanie proti žltačke, atď. V minulosti bol hospitalizovaný v NsP KN na internom oddelení, a preto nechceli, aby bol v armáde za to, čo tam zažil za tie roky. Rovnako svedkyňa uviedla, že vedela o dohode s bývalou manželkou, že doplatí zaostalé výživné, lebo žalobca, bol presvedčený, že súd vyhrá, že má pravdu. Žalobca mal žalúdočné problémy, o čom svedkyňa bola presvedčená, že tieto vyústili do problémov v krvi, ďalších lekárov, a to psychológa, atď. nenavštevoval, po tom, čo zistil, že sa za to platí 10,- EUR na hodinu. Na záver súdu uviedla, že vedela o tom, že zo svojho príjmu platil ešte nejaký úver.

11. Svedkyňa C., nar. XX.XX.XXXX súdu uviedla, že žalobca s dcérou C., ktorá bola vypočutá ako svedkyňa, nemali kde bývať, a preto im ponúkla bývanie u nich, v RD, ktorý je 2-izbový, a v jednej izbe bývali oni, neplatili jej nájomné, kuchyňu zabezpečovala svedkyňa, keď ešte pracovala, teraz už je na dôchodku. V tom čase boli nervózni, ale vedela, že je bez práce, musel byť doma, maximálne mohol pomôcť manželovi s drevom, narúbať, lebo kúrili drevom, dcére pomáhali finančne, ako vedeli, avšak od dcéry nikdy nič nepýtali späť, a teraz už išli bývať do podnájmu a oni pomáhajú jej.

12. Súd vo veci podľa § 180 CSP otvoril pojednávanie a oboznámil obsah spisového materiálu s prihliadnutím na § 204 CSP. Súd pred svojim rozhodnutím vychádzal z obsahu spisového materiálu, a to podanej žaloby žalobcu na č. l. 1-14, splnomocnenie na č. l. 15, uznesenie ÚVP z dňa 11.6.2014 na č. l. 16-24, Sťažnosť proti uzneseniu z dňa 23.6.2014 na č. l. 25-28, Uznesenie OP BA 1 z dňa 8.7.2014 na č. l. 29-32, Návrh na personálne opatrenie na č. l. 33-34, Obžaloba z dňa 14.4.2015 na č.

l. 35-36, Trestný rozkaz 1Tv/1/201-250 na č. l. 37-38, Odpor proti TR z dňa 11.5.2015 na č. l. 39-40, rozsudok OS BA 1 1Tv/1/2015-327 na č. l. 41-46, Odvolanie z dňa 7.3.2017 na č. l. 47-49, vyjadrenie z dňa 5.4.2017 na č. l. 50-53, Uznesenie KS TN 23Tov/1/2017-345 na č. l. 54-57, Oznámenie o výsledku trestného konania z dňa 6.6.2017 na č. l. 58-59, Postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dňa 26.6.2018 na č. l. 60-61, písomné podanie GP SR na č. l. 62-63, Vyčíslenie náhrady trov konania na č. l. 64-65, technický preukaz na č. l. 66-69, písomné podanie DÚ V. Krtíš na č. l. 70, osvedčenie o registrácii pre DPH na č. l. 71, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 72-82, potvrdenie o prijatí návrhu na č. l. 83, potvrdenie o lustrácii na č. l. 84, písomné podanie súdu na č. l. 85-87, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 88, záznam o zložení SÚP na č. l .89, uznesenie - výzva na č. l .90-91, písomné podanie žalovanej z dňa 26.11.2018 na č. l. 91-97, uznesenie - výzva na č. l .98-99, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 100, vyjadrenie žalobcu z dňa 10.12.2018 na č. l. 101- 105, uznesenie - výzva na č. l. 106-107, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 108, písomné podanie GP SR z dňa 19.12.2018 na č. l .109-113, písomné podanie súdu na č. l. 114, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 115, písomné podanie žalobcu z dňa 10.9.2019 na .č l. 116-119, písomné podanie žalovanej z dňa 23.9.2019 na č. l. 120-123, písomné podanie súdu na č. l. 124-126, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 127-128, písomné podanie VÚ Levice z dňa 21.10.2019 na č. l. 129-130, písomné podanie súdu na č. l. 131-133, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 134-135, písomné podanie súdu na č. l. 136-137, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 138-139, ÚZ na č. l. 140, ÚZ s úpravou zák. sudcu na č. l. 141, písomné podanie súdu na č. l. 142, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 143, ZP z dňa 24.1.2020 na č. l. 144-154, rozsudok OS KN na č. l. 155-167, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 168-170, písomné podanie žalobcu - odvolanie z 2.3.2020 na č. l. 172-177, písomné podanie súdu na č. l. 178-182, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 183-184, záznam o zložení SÚP na č. l. 185, predkladacia správa na .č l. 186, pps 187, uznesenie KS NR na č. l. 188-200, písomné podanie súdu na č. l. 201-202, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 203-204, písomné podanie žalobcu z 1.10.2020 na č. l. 205-210, písomné podanie žalobcu z 1.10.2020 na č. l. 211-215, písomné podanie súdu na č. l. 216-217, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 218, písomné podanie žalovanej z 4.1.2021 na č. l .219-222, písomné podanie žalovanej z 11.1.2021 na č. l. 223-228, písomné podanie súdu na č. l. 229-230, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 231, písomné podanie žalobcu z 20.4.2021 na č. l. 232-236, písomné podanie súdu na č. l. 237-240, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 241-242, písomné podanie advokáta žalobcu - podanie vo veci svedkov z 29.9.2021 na č. l. 243-247, písomné podanie advokáta žalobcu - podanie vo veci upresnenia svedkov z 29.9.2021 na č. l. 248-253, písomné podanie súdu na č. l. 254-258, písomné podanie advokáta žalobcu - podanie vo veci označenia svedka z 30.9.2021 na č. l. 259-263, písomné podanie súdu na č. l. 264, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 265-268, uznesenie o pribratí tlmočníčky na č. l. 269-270, písomné podanie súdu na č. l. 271-273, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 274-276, vyúčtovanie prekladu na č. l. 277, predvolanie svedkyne - preložené na č. l. 278-280, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 281, ZP z 5.11.2021 na č. l. 282-293 + zaslanie PZ žalobcu na č. l. 294-297, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 298, vyúčtovanie tlmočného na č. l. 299, písomné podanie advokáta žalobcu z 16.11.2021 na č. l. 300-309, písomné podanie súdu na č. l. 310, písomné podanie advokáta žalobcu z 04.01.2022 na č. l. 311-317, písomné podanie súdu na č. l. 318-319, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 320, ÚZ na č. l. 321, záverečná reč žalovanej z 11.1.2021 na č. l. 322-324, ZP z 14.1.2022 na č. l .325-329, ZoVR z 14.2.2022 na č. l. 330-331, písomné podanie súdu na č. l. 332-333, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 334-336, písomné podanie advokáta žalobcu - žiadosť o odročenie z 11.4.2022 na č. l. 337-342, ZP z 19.4.2022 na č. l. 343-344, písomné podanie súdu na č. l. 345-347, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 348-350, písomné podanie advokáta žalobcu - žiadosť o odročenie T z 29.6.2022 na č. l. 351-355, ZP z 1.7.2022 na č. l. 356-357, písomné podanie súdu na č. l. 358-359, potvrdenie o prijatí do el. schránky na č. l. 360-363. Oboznamuje sa vyšetrovací spis 1Tv/1/2015

13. Rozhodnutie OS Komárno pod čís. kon.: 7C/67/2018-155 bolo rozhodnutím KS Nitra pod čís. kon.: 25Co/61/2020-188 z dňa 29.07.2020 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, preto OS KN podľa § 391 ods. 2 a ods. 3 CSP bol jednak viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ako aj s uvedením o tom, že ako má súd ďalej vo veci postupovať, kedy KS poukázal na právnu vetu z rozhodnutia NS SR z 18. augusta 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009, ktorá sa týkala náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, ktorá znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí

trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. Ďalej poukázal KS na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. KS vo vzťahu k nemajetkovej ujme uviedol, že v konaní musí byť konštatované nielen porušenie práva, ktoré preukázané nebolo, ale aj vznik nemajetkovej ujmy, a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim ospravedlnenie alebo iná forme satisfakcie.

14. Súd sa oboznámil s návrhom spolu s prílohami, ako aj s celým obsahom spisového materiálu, pričom zistil tento skutkový a právny stav veci a predmet konania posúdil podľa nasledovnej právnej úpravy.

15. V zmysle § 1 písm. a, písm. c zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2004 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platí, že tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a rovnako upravuje podľa písm. c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

16. Na účely citovaného zákona podľa § 2 platí, že výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je
1. štátny orgán,
2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

17. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 514/2003 platí, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

18. V zmysle ods. 2 sa zodpovednosti podľa predchádzajúceho odseku nemožno zbaviť.

19. V ustanovení § 4 uvedeného zákona sú vymedzené orgány konajúci v mene štátu.

20. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

21. Na základe § 6 ods. 1 a ods. 2 uvedeného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa

odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

22. V zmysle jednotlivých odsekov ustanovenia § 8 zák. č. 514/2003 Z. z. platí:
(1) Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak
a) v ďalšom konaní bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo
b) v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené preto, že v konaní vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu predtým známe alebo bola vec postúpená inému orgánu; to neplatí, ak sa preukáže, že k včasnému odhaleniu neznámej skutočnosti nedošlo úplne alebo čiastočne vinou osoby, na ktorej bol trest vykonaný.
(2) Právo na náhradu škody má i ten, kto bol v ďalšom konaní odsúdený na miernejší trest, než ktorý na ňom bol vykonaný na základe zrušeného rozsudku; na účely tohto zákona sa trest odňatia slobody s podmienečným odkladom jeho výkonu nepovažuje za miernejší trest než nepodmienečný trest odňatia slobody. Náhrada škody patrí len v rozsahu rozdielu medzi trestom vykonaným na základe zrušeného rozsudku a trestom uloženým rozsudkom.
(3) Ak bolo v ďalšom konaní trestné stíhanie zastavené pre trestný čin miernejšie trestný alebo obvinený bol uznaný vinným za taký trestný čin, ale trest mu nemohol byť podľa osobitného zákona uložený, berie sa zreteľ na rozdiel medzi hornou hranicou trestnej sadzby miernejšie trestného činu a skutočne vykonaným trestom.
(4) Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o ochrannom opatrení má ten, na kom bolo úplne alebo sčasti vykonané ochranné opatrenie, ak bolo rozhodnutie v ďalšom konaní ako nezákonné zrušené.
(5) Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak
a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
c) vec bola postúpená inému orgánu.
(6) Právo na náhradu škody nevznikne
a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama,
b) pri zahladení odsúdenia alebo odpustení alebo zmiernení trestu udelením individuálnej milosti alebo amnestie prezidentom republiky,
c) ak súhlas daný poškodeným alebo príslušným štátnym orgánom, ktorý bol potrebný na začatie trestného stíhania alebo pokračovanie v ňom, bol vzatý späť, hoci sa tento súhlas podľa osobitného predpisu vyžaduje,
d) ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že je trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený alebo ktorý ho podľa očakávania postihne, alebo že o skutku obvineného bolo už rozhodnuté iným orgánom disciplinárne, kárne alebo cudzozemským súdom alebo cudzozemským úradom a toto rozhodnutie možno považovať za dostačujúce,
e) ak došlo k podmienečnému zastaveniu trestného stíhania podľa osobitného predpisu,
f) ak bol schválený zmier podľa osobitného predpisu,
g) ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest,
h) ak ide o väzbu nariadenú v konaní o vydaní do cudziny; to neplatí, ak škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánov Slovenskej republiky, alebo
i) ak škoda bola spôsobená rozhodnutím cudzieho orgánu uznaného alebo prevzatého na výkon na území Slovenskej republiky.

23. Podľa § 9 ods. 1 cit. zákona platí, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky....

24 V zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona platí, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

25. Podľa § 16 ods. 1 cit. zákona v znení v čase vydania poverenia a podania tohto návrhu, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

26. Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

27. Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Podľa § 17 ods. 3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

29. Podľa § 19 ods. 3 cit. zákona lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

30. Súd poučil strany sporu podľa § 154 CSP o tom, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

31. Súd vo veci konal a rozhodol podľa § 215 CSP ods. 1 a ods. 2 na základe zisteného skutkového stavu, ktorý sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

32. Súd mal preukázaný nasledovný skutkový a právny stav, kedy súd dôkazy v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. Z. hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Po hodnotení súd dôkazov dospel k presvedčeniu, že podaná žaloba je dôvodná len v časti tak ako súd podanej žalobe vyhovel.

33. Súd žalobu s prílohami doručil žalovanej strane dňa 29.10.2018 s uznesením s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe v lehote 15 dní odo dňa doručenia žaloby.

34. Súd podľa § 167 ods. 1 CSP doručil žalobu spolu s prílohami žalovanej strane do vlastných rúk. Podľa ods. 2 rovnakého ustanovenia zákona súd žalovanú stranu vyzval, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadrila, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedla vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva, a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

35. V zmysle § 167 ods. 3 CSP ak žalovaná uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia, súd doručí vyjadrenie žalovanej žalobcovi do vlastných rúk a umožní jej vyjadriť

sa v lehote určenej súdom. Žalobca uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučil žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

36. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu škody - náhradu trov právneho zastúpenia v sume 2.910,29 EUR a nemajetkovej ujmy v sume 25.000,- EUR na tom skutkovom základe, že voči žalobcovi bol vznesené obvinenie, bola podaná obžaloba zo skutku, za ktorý bol okresným aj krajským súdom oslobodený, ako je zrejmé z Uznesenia KS TN 23Tov/1/2017-345 na č. l. 54-57 ako aj pripojeného spisu. Poukázal na to, že zdôvodnenie rozhodnutia bolo vypracované takou autoritou, akou je p. generál JUDr. Ondrej Samaš, ktorý konanie žalobcu posúdil ako skutok, ktorý nie je možné trestnoprávne posudzovať z titulu výkonu dozornej služby.

37. Ako je zrejmé z odpovede žalovanej GP SR, ako aj pripojeného písomného podania Ministerstva spravodlivosti SR z dňa 26.06.2018 k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, MS SR oznámilo žalobcovi vo svojom podaní: „Postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ z dňa 26.6.2018 na č. l. 60-61, že jeho žiadosť postúpilo Generálnej prokuratúre SR na ďalšie konanie a vybavenie veci. GP SR o vybavení žiadosti informovala žalobcu svojim písomným podaním z dňa 01.08.2018 na č. l. 62-63 súdneho spisu, v ktorom podaní GP SR oznámila žalobcovi, že jeho nárok podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. Z. nebude uspokojený.

38. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia.

39. Podľa ustálenej judikatúry ÚS SR okrem iných napr. v konaní II. ÚS SR 467/2008 bolo ustálené, že v zmysle zák. č. 514/2003 Z. Z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (podľa čl. 46 ods. 3 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy SR) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

40. Podľa súdu, v zmysle zák. č. 514/2003 Z. Z. v spojení s citovaným rozhodnutím ÚS SR (II. ÚS SR 467/2008) platí, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Podmienkami vzniku tejto zodpovednosti sú:
a) výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci,
b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému,
c) príčinná súvislosť medzi a) a b).
Ad a) Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc. Štát v tomto prípade nezodpovedá len za konanie vlastných štátnych orgánov, ale aj za konanie subjektov, na ktoré bol prenesený výkon verejnej moci. Zodpovedným subjektom môžu byť preto i verejnoprávne inštitúcie, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril výkon verejnej moci (napr. notári, exekútori), pokiaľ uvedené subjekty vykonávajú verejnú moc (rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb).
Ad b) Druhým predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy uvedenej v ustanovení § 17 zákona. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania podľa § 18 zákona. Vznik škody musí preukázať poškodený.
Ad c) Medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody, a samotnou škodou musí byť daná priama príčinná súvislosť.

41. Zákon upravuje z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, dva odlišné okruhy zodpovednosti za škodu. Prvý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6 zákona). Druhý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zákona). Zároveň je v rámci zákona samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní (§ 7 zákona), väzbe, treste alebo ochrannom opatrení (§ 8 zákona).

42. Podľa súdu, v každom prípade sa musí preukázať splnenie podmienok zodpovednosti za škodu. Vyššie uvedené podmienky zodpovednosti musí preukázať poškodený, ktorý v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

43. OS Komárno po zrušení rozhodnutia sa v plnej miere stotožnil so zrušujúcim rozhodnutím KS Nitra a to s dôrazom na odôvodnenie tohto rozhodnutia, v ktorom KS poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 z ktorého okrem iných OS prihliadol na konštatovanie, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo ako je to aj v prejednávanom konaní pred OS Komárno kedy žalobca bol spod podanej obžaloby oslobodený. Rovnako súd prihliadol aj na odkaz KS vo vzťahu k judikátu R 37/2014, podľa ktorého sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. KS vo vzťahu k nemajetkovej ujme uviedol, že v konaní musí byť konštatované nielen porušenie práva, ale aj vznik nemajetkovej ujmy, a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim ospravedlnenie alebo iná forme satisfakcie.

44. Podľa súdu, žalobca preukázal výšku škody, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá sa nedá určiť odhadom, pričom je potrebné prihliadať k zákonnej požiadavke, aby vznik škody bol v príčinnej súvislosti s namietaným nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, ako aj s jej presne verifikovateľnou výškou, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, ktoré nastali po nezákonnom rozhodnutí a v dôsledku nesprávneho úradného postupu v živote žalobcu s poukazom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti a podobne.

45. Súd žalobcovi priznal nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (§ 5 ods.1 zákon č. 514/2003 Z.z.), keď žalobca žiadal priznať (okrem iného) náhradu škody, a to vo výške trov právneho zastúpenia v trestnom konaní zahŕňajúce účelne vynaložené náklady a odmenu za zastupovanie podľa tarifnej odmeny advokáta v sume 2.910,29 EUR.

46. Uvedené právo na náhradu škody možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov (§ 6 ods. 2 zákon č. 514/2003 Z.z.).

47. Podľa súdu žalobca splnil zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody, a to trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Žalobca predložil súdu špecifikáciu trov obhajoby s odkazom na vyčíslenie a uplatnenie trov obhajoby zástupcu žalobcu, ako je zrejmé z písomného podania advokáta žalobcu z dňa 16.11.2021 na č. l. 300 a nasl. súdneho spisu, kedy pripojil na č. l. 301 súdneho spisu vyčíslenie náhrady trov trestného konania pod svojou spisovou značkou VK 106/14-Ve v celkovej sume 2.910,29 EUR Zároveň pripojil Príjmové pokladničné doklady, a to o prevzatí peňažnej hotovosti advokátom žalobcu od samotného žalobcu R. pod číslom dokladu 91/14 z dňa 15.12.2014 na sumu 1.500,- EUR, pod číslom dokladu 57/15 z dňa 05.05.2015 na sumu 500,- EUR, pod číslom dokladu 121/15 z dňa 30.09.2015 na sumu 1.000,- EUR, rovnako pripojil výpis z: „Peňažného denníka“ advokáta žalobcu za kal. rok 2014 o prijatí sumy 1.500,- EUR, ako aj za kal. rok 2015 o prijatí sumy 1.500,- EUR, a tiež pripojil doklad Daňového úradu Veľký Krtíš o tom, že od 01.11.2004 je platiteľom DPH so xerox-kópiou osvedčenia o registrácii pre DPH s č. SK1031644196, a rovnako pripojil xerox-kópiu o osvedčení o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla s č. 1031644196. Napokon pripojil aj xerox-kópiu osvedčenia o evidencii motorového vozidla VW Tiguan s EČ: S. ktorého vlastníkom je advokát žalobcu. Z uvedených dokladov mal súd preukázané, že žalobca uplatnil ešte v r. 2015 náhradu trov trestného konania v sume 2.910,29 EUR. Počas súdneho konania žalovaný nerozporoval špecifikáciu vyčíslených a uplatnených trov obhajoby ako ani ich dôvodnosť, výšku ani úhradu. Vzhľadom na to, že žalobca v spore preukázal dôvodnosť nároku na priznanie náhrady škody v rozsahu náhrady trov konania, ktoré

mu vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, súd žalobe žalobcu v tejto časti vyhovel. Vzhľadom na to, že žalovaná požiadala, v prípade ak by bola k plneniu zaviazaná, o lehotu na plnenie 30 dní a žalobca voči tomu výhrady nevzniesol, súd zaviazal žalovanú na zaplatenie priznaného plnenia žalobcovi v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

48. Súd pri určení sumy nemajetkovej ujmy prihliadal k relevantným skutočnostiam, na základe ktorých došlo v osobnom živote žalobcu k zásadnej zmene, a to porovnaním jeho životných podmienok po začatí trestného stíhania s obdobím pred začatím trestného stíhania, kedy bol zamestnaný, a aj bez očakávaného príjmu z účasti na misii v Afganistane si vedel zabezpečiť svoje potreby z výkonu práce (dochádzku do práce z okresu KN do Levíc a bežné osobné potreby), riadne uhrádzal úver na kúpu RD, vedel uhrádzať dohodnuté výživné v sume 130,- EUR/mesiac na mal. N. nar. v r. XXXX atď.

49. Súd z podanej žaloby, ako aj z výpovede svedkov O. a R. mal preukázané, že žalobca sa v minulosti zúčastnil dvoch zahraničných misií a v armáde pôsobil viac ako 16 rokov, uvedená práca pre neho bola otázkou prestíže, samorealizácie... aj keď účasť na zahraničných misiách nebola nárokovateľná, avšak bol vybratý do užšieho výberu vojakov, ktorí sa mali zúčastniť výcviku, ktorý bol podmienkou účasti na tejto misii, avšak v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania mu už nebolo umožnené sa tohto výcviku, a tým aj zahraničnej misie v Afganistane zúčastniť.

50. OS KN pri hodnotení dôkazov sa oboznámil aj s Uznesením KS TN čís. kon. 23Tov/1/2017-345 na č. l. 54-57 súdneho spisu, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.06.2017, kde predseda senátu, uznávaný odborník na trestné činy v armáde, generál Samaš uviedol, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi charakterom a účelom strážnej a dozornej služby, a to v zmysle § 407 a § 408 Tr. zák., podľa ktorého zákonodarca zvýraznil väčší význam strážnej služby, v porovnaní s dozornou službou, za ktorú bolo voči nemu vedené trestné stíhanie a preto, podľa odvolacieho senátu, konanie žalobcu R. v postavení pomocníka dozorného skladu nedosiahlo intenzitu konania, ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu porušenia zákonnej povinnosti v dozornej službe konanej dňa 29.06.2013 do 30.06.2013, ako aj dňa 19.09.2013 do 20.09.2013. Ďalej počas konania žalobca poukázal na to, že u zamestnávateľa v Armáde SR došlo ešte pred tým, ako bol obvinený žalobca, k strate 2 kusov funkčných zbraní v presne nezistenom čase, kedy žalobca súdu uviedol, že toto konanie voči nemu malo byť vyústením situácie súvisiacej s odcudzením zbraní a nezistením páchateľa, resp. páchateľov, ktorí sa tejto krádeže mali dopustiť.

51. Súd nemal z pripojeného vyšetrovacieho spisu, ako ani z vykonaného dokazovania, či už výsluchom žalobcu resp. svedkov O. a R. preukázané, že voči žalobcovi sa v minulosti viedlo disciplinárne, resp. trestné konanie za výkon strážnej alebo dozornej služby, avšak bez straty akéhokoľvek vojenského materiálu, resp. z titulu porušenia plomb na strážených veciach, ktoré boli plombované, keď popri viacnásobnom istení žalovaný, ktorý bol len v postavení pomocníka dozorného spoločného skladu zbraní sa mal dopustiť zlyhania v službe, a to vo výkone obchôdzok nie v úplnom počte z hľadiska predpísaných časových intervalov, avšak uvedené zistenia, a následná realizácia trestného stíhania voči žalobcovi, ktorý do tej doby nebol negatívne hodnotený, práve naopak, s nasadením svojho života úspešne absolvoval dve zahraničné misie, možno predpokladať, že sa osvedčil, a dokonca mal aj byť vyznamenaný za výkon svojej práce, avšak v dôsledku takéhoto stíhania mu bolo jednak odopreté sa ďalšej misie zúčastniť, resp. aspoň pokračovať v práci profesionálneho vojaka v Armáde SR, a to až do odchodu do dôchodku a s tým súvisiacim zabezpečením. V dôsledku nedôvodného trestného stíhania však bol vystavený životnej situácii, kedy mal dlhodobo sedieť doma v čase od augusta 2014 do 30.09.2017 v strese, a hlavne, bez perspektívy hmotného zabezpečenia v neistote ohľadne svojej budúcnosti.

52. Vyššie uvedené skutočnosti, v dôsledku ktorých v osobnom živote nastala obrovská zmena k horšiemu, či už z profesionálneho hľadiska, keď v dôsledku trestného stíhania mal úplne pozastavený kariérny rast čo súvisí s dosahovaním plánových vyšších hodností a tým aj vyššieho príjmu ako aj z hľadiska osobného zabezpečenia, ktoré si dlhodobo počas práce v Armáde SR právom budoval, a možno povedať, že v prípade žalobcu (v čase začatia trestného stíhania) išlo o vojaka profesionála s potrebou sebarealizácie, osobného rastu v záujme potrieb Armády SR, ktorý odrazu v dôsledku uvedeného nezákonného trestného stíhania zostal doma v jednej izbe s družkou bez dlhodobej možnosti opustenia nahláseného bydliska, s obmedzeným príjmom a preto podľa súdu, nemožno dosiahnuť satisfakciu len ospravedlnením sa, ale podľa súdu, je nevyhnutné priznať nárok na peňažnú náhradu

nemajetkovej ujmy. Vyššie uvedená ujma, ktorú utrpel žalobca podľa súdu, nie je finančne vyjadriteľná ako v prípade náhrady škody, ale túto ujmu možno vyjadriť len ako nemajetkovú ujmu, ktorú súd priznal v sume 2.000,- EUR. Uvedené nezákonné trestné stíhanie malo závažný negatívny dopad na život 37-ročného žalobcu vo všetkých jeho oblastiach života (žalobca sa narodil v r. 1977 a trestné stíhanie bolo zahájené v r. 2014) a v rámci toho súd pri priznaní sumy nemajetkovej ujmy prihliadol nielen k už uvedeným skutočnostiam, ale aj k tomu, že žalobca v dôsledku zníženia platobnej schopnosti nielenže nevedel splácať riadne svoj úver na kúpu RD, ale sa dostal aj do databázy neplatičov evidovaných zo strany bánk, čím sa mu na dlhú dobu obmedzila možnosť ďalšieho zveľaďovania svojho majetku o vec, ktorej kúpu by vedel zabezpečiť len z úveru, hoci len v minimálnej sume. Ďalej súd z výpovede bývalej manželky mal preukázanú skutočnosť, ktorú ani žalobca nepoprel, že mu vznikol nedoplatok na výživnom. Neplnenie si vyživovacej povinnosti mohlo zanechať negatívny odraz aj na jeho vzťahu so synom, ktorý túto informáciu mohol získať od svojej matky o obmedzených finančných zdrojoch rodiny, a ktorá skutočnosť umocnila možno aj zložitý vzťah syna k otcovi (nedostatok osobného kontaktu, neplnenie si vyživovacej povinnosti,...), čím žalobca stratil možnosť spolupodieľať sa na výchove, trávení času so synom a v dôsledku riadneho neplnenia si vyživovacej povinnosti možno predpokladať, že utrpel aj jeho kredit, otcovská autorita v očiach syna tým, že sa nemohol podieľať na úhrade hoci aj nevyhnutných majetkových potrieb porovnateľných s ostatnými spolužiakmi, rovesníkmi.

53. Vo vzťahu k vyplatenej sume 28.820,70 EUR z č. l. 129 súd poznamenáva, že uvedená suma predstavuje náhradu tzv. hrubej mzdy, ktorá, podľa udania žalobcu, mala byť v čistom v sume cca 21.000,- EUR, ktorá suma predstavuje zadržaný príjem vo výške 60 % mzdy, nakoľko do tej doby príjem mal v rozsahu 40 % v sume 325,- EUR. Tento príjem v sume cca 21.000,- EUR mohol použiť pre svoje potreby, podľa vlastného udania tieto finančné prostriedky použil na úhradu pôžičiek, ktoré mal od svojich známych, a za dlžné výživné.

54. Súd sa nevedel stotožniť s obranou žalovanej v tom smere, že žalobca po týchto skúsenostiach, keď bol spod obžaloby oslobodený, pociťoval určitú neistotu z toho, že ak by sa vrátil do armády, či by to nevyvolalo nevôľu jeho bývalých nadriadených a v tomto strese by prípad spochybenia by sa ho nikto nezastal a mohol skončiť ešte horšie ako v tomto prípade, a preto už nemal záujem sa do armády vrátiť.

55. Súd z vyjadrenia žalobcu mal preukázané, že je vyučený ako obrábač kovov, ktorý bol zabezpečený pravidelným mesačným príjmom, v období od augusta 2014 do 30.09.2017 v sume 325,- EUR/mesiac, a keďže s ním sa pracovná zmluva ďalej nepredĺžila, preto k 01.10.2017 po odrobení necelých 20 rokov mal nárok na výsluhový dôchodok. Výsluhový dôchodok od 1.10.2017 poberá v sume 430,- EUR.

56. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

57. Slovenská republika podľa článku I. ods. 2 Ústavy uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Prednosť pred zákonmi majú medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (čl. 7 ods. 5 Ústavy).

58. Slovenská republika je zmluvnou stranou Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 4.11.1950, majúceho ako mnohostranná medzinárodná zmluva status analogický s ústavnými zákonmi.

59. Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

60. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou.

61. Obsah práva na ochranu osobnosti, upravený v § 11 Občianskeho zákonníka nadväzuje na komplex ústavou a medzinárodnými zmluvami zakotveného základu právnej úpravy všeobecného osobnostného práva, konkretizujúc ho. Zo znenia § 11 Občianskeho zákonníka vyplýva, že do rámca všeobecnej úpravy ochrany osobnosti patrí aj právo na súkromie. Obsah práva na súkromný život, ktorý je chránený, interpretoval v niektorých svojich rozhodnutiach, aplikujúc článok 8 ods. 1 Dohovoru, Európsky súd pre

ľudské práva; podľa názoru tohto súdu by bolo príliš reštriktívnym limitovať tento pojem na „vnútorný kruh“ , v ktorom môže jedinec žiť svoj vlastný život podľa svojich predstáv a úplne z neho vylúčiť svet do tohto kruhu nezahrnutý. Rešpektovanie súkromného života musí taktiež zahŕňať do určitej miery aj právo vytvárať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Niemitz versus Nemecko zo 16.12.1992).

62. V zmysle ustanovenia § 12 Obč. zák. platí, že písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením. Privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona. Podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

63. V zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 až ods. 3 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

64. Súčasťou súkromného života je bezpochyby život rodinný, zahŕňajúci nielen sociálne, morálne a kultúrne vzťahy medzi najbližšími príbuznými, bez ohľadu na to, či spolu trvale žijú alebo nie, ide napr. tiež o vzťahy medzi vnukmi a prarodičmi alebo medzi dospelými deťmi žijúcimi vo vlastných rodinách a ich rodičmi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Marckx versus Belgicko z r. 1979).

65. Aj keď neprípustnosť zásahov orgánov verejnej moci do práva na súkromný život, chráneného čl. 8 ods. 1 Dohovoru, ktoré boli konštatované v citovaných rozsudkoch Európskeho súdu pre ľudské práva, má kvalitatívne, pre postavenie subjektu, do súkromného života iného zasahujúceho (orgán verejnej moci) iný charakter ako zásah subjektom, ktorý nie je orgánom verejnej moci do súkromia iného, je táto interpretácia súkromného života základom praktickej aplikácie práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného života, t.j. ochranu osobnosti pred zásahmi kýmkoľvek.

66. Predpokladom zodpovednosti a vzniku občianskoprávnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka je existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého nemajetkovú ujmu vyvolať a príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom a jeho protiprávnosťou.

67. O trovách konania súd rozhodol podľa nasledovných ustanovení CSP.

68. Trovy konania sú podľa § 251 CSP všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

69. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

70. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody v sume 2.910,29 EUR a nárok na nemajetkovú ujmu v sume 25.000,- EUR ako aj nárok na náhradu trov tohto konania. Súd v tomto konaní procesne úspešnej strane sporu, a to žalobcovi priznal nárok na náhradu škody v plnej sume 2.910,29 EUR a nárok na nemajetkovej ujmy v sume 2.000,- EUR. V konaní úspešná strana sporu si uplatnila nárok na náhradu trov konania a na základe uvedených súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že procesne úspešnej strane sporu, a to žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v plnom rozsahu a to vo výške 100 % v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Základ pre výpočet tejto sumy predstavuje jednak plný úspech v časti náhrady škody v sume 2.910,29 EUR a vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej

ujmy suma 2.000,- EUR aj keď súd v prevyšujúcej 2.000,- EUR žalobu zamietol, ale v tomto prípade podľa sudu je zrejmé, že úspech žalovanej strany nie je výsledkom jej úspešnej obrany, ale nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je založený na voľnej úvahe súdu, a preto by bolo nepochybne skresľujúce z hľadiska náhrady trov konania, ak by súd priznal len tzv. čistý úspech, ktorý by tomto prípade mohol byť kontraproduktívny, t. j. vyústiť do neúmerného finančného zaťaženia úspešnej strany, a to žalobcu, ktorý vo veci samej by bez právneho zastúpenia nemohol obstáť, ale v prípade rozhodnutia o nároku v zmysle zásady tzv. čistého úspechu by bol v konečnom dôsledku stratový, ktorá skutočnosť by sa priečila zásadám spravodlivosti s poukazom na Základné princípy CSP, a to napr. článku 2 ods. 1 a 2, podľa ktorých platí, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

71. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva z rozhodnutia NS SR 1 Cdo 92/2011 str.: 8).

72. Súd v tomto konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, žiadny návrh na doplnenie dokazovania nebol zo strany účastníkov konania uplatnený a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresnom súde Komárno, písomne v troch vyhotoveniach.
Podľa § 127 Civilného sporového poriadku ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,
a) ktorému súdu je určené,
b) kto ho robí,
c) ktorej veci sa týka,
d) čo sa ním sleduje a
e) podpis. (ods. 1)
Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.(ods. 2).
Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (ods. 1).
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.(ods. 2).
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.(ods. 3).
Ak si žalovaná dobrovoľne nesplní povinnosti uložené týmto rozhodnutím, má žalobca možnosť domáhať sa svojich nárokov prostredníctvom exekúcie.